

Llegint

**Amb versió de lectures adaptades
validades per l'Associació Lectura Fàcil**

**Perquè tots els nens
i nenes han de poder gaudir
de la lectura**

Què és la lectura fàcil?

Com són els textos adaptats?

Mostra d'un text original

Mostra d'un text adaptat

Què és la lectura fàcil?

La lectura fàcil és una manera de redactar textos perquè siguin més fàcils d'entendre. Els textos de lectura fàcil segueixen criteris internacionals que afecten tant la **forma** com el **contingut** del text.

A qui es dirigeix?

La lectura fàcil es dirigeix a persones amb dificultats lectores. És especialment útil per a:

- Nens i nenes en procés d'**aprenentatge lector**.
- Alumnes amb **dificultats d'aprenentatge**.
- Alumnes **nouvinguts** que no dominen la llengua catalana.
- Alumnes amb algun tipus de **discapacitat**.

Beneficis de la lectura fàcil per a les escoles

- És un **recurs inclusiu**.
- Permet **atendre la diversitat** a l'aula.
- Ofereix materials **multinivell**.
- Millora la **comprensió lectora** i la **motivació** de l'alumnat.
- Facilita l'**accessibilitat**.

La lectura fàcil a la col·lecció *Llegint*

Tots els textos literaris del *Llegint* tenen una versió **adaptada i validada per l'Associació Lectura Fàcil**, disponible a l'àrea d'educadors.

En els textos adaptats s'han fet canvis lingüístics i gràfics. Per exemple:

- **Canvis lingüístics**: simplificació de la sintaxi, adaptació de les preguntes guia, vocabulari accessible, ordre natural dels elements de l'oració.
- **Canvis gràfics**: textos en bandera, salts de línia que respecten les unitats sintàctiques, canvis tipogràfics.

Segell lectura fàcil

Aquest logotip identifica els materials de lectura fàcil que segueixen les directrius internacionals de l'IFLA i d'Inclusion Europe. L'Associació Lectura Fàcil l'atorga a aquells textos adaptats que compleixen els criteris.

Els textos adaptats de la col·lecció *Llegint* estan validats amb aquest segell.

Com són els textos adaptats?

Canvis que faciliten la lectura als alumnes i les alumnes amb més dificultats de comprensió lectora

Marges amplis.

llegint NIVELL LILA | Lectura fàcil **8**

Imatges descriptives
que ajuden
a entendre el text.

Introducció
que contextualitza la
lectura.

L'ENDEMÀ D'AHIR

MILO KRMPOTIC. *L'endemà d'ahir*, dins *SuperÈ*. Enciclopèdia Catalana

**A en Rodan li encanta el seu aniversari.
El dia que fa 12 anys, demana un desig molt especial
quan bufa les espelmes.**

Davant el seu pastís d'aniversari,
en Rodan intentava pensar un bon disq.

—Vinga, vinga! —deia la mare.
La cera s'estava fonent
i estava a punt de tacar la xocolata.

—Va, Rodan! —va cridar en Maurici.
Era el que menjava més a l'escola
i ara volia tastar aquell pastís **farcit** de melmelada.

Però en Rodan no tenia cap pressa.
Era la primera vegada que feia 12 anys
i potser també seria l'última.

No volia demanar un desig qualsevol,
que oblidés al cap de dos dies.

Llavors, amb les galtes vermelles de pensar tant, se li va acudir una idea.

—Ja està! —va dir. I va bufar les espelmes.

1

Textos alineats a l'esquerra
(en bandera).

El significat de l'oració
no queda partit entre línies.

Text que contrasta amb el fons.

Interlineat generós i tipografia clara.

- Observa els dibuixos i el títol de la lectura i explica de què creus que tractarà.
- Què vols ser quan siguis gran?
- Ets belluguet o ets tranquil o tranquil·la?

ORIOI

NÚRIA ALBÓ, *Oriol*, Cruïlla

L'Oriol era un nen molt belluguet. Tenia deu anys i, descomptant les hores que havia dormit, no havia parat de moure's durant totes les altres. Ell s'ho passava molt bé, però la gent que el voltava sospirava i deia:

Per què queden
esgotades les persones
del voltant de l'Oriol?

—Només de veure'l, ja quedem esgotats.

D'ençà que podia anar sol, no havia deixat mai tranquil·les les cames: jugava a futbol, patinava, anava amb bicicleta o, si més no, corria, saltava i s'enfilava.

Què feia l'Oriol
quan no dormia?

A les hores de classe o a les de menjar, havia d'estar assegut per força, però ballava a la cadira com si hi tingués punxes. I les senyoretes, els pares i els avis li havien dit molts cops:

—Sembles el cul d'en Jaumet, que no estava mai quiet.

S'assemblen els germans?
Per què?

L'Oriol tenia un germà gran que es deia Adrià. El seu germà tenia catorze anys i era molt pacífic. Només cridava una mica quan jugava a bàsquet o quan l'Oriol li feia perdre la paciència, però no era gaire sovint.

A quin dels fills
s'assemblaven més
els pares de l'Oriol i l'Adrià?

Els pares dels dos nens, que es deien Albert i Maria, no eren tan pacífics com el fill gran ni tan esvalotats com el petit. Eren un entremig. A vegades es posaven nerviosos, però sabien estar quiets quan convenia.

El pare era arquitecte. Sabia fer plànols a mà i amb ordinador. Quan visitava les obres en construcció a vegades s'enduia l'Adrià, però no gosava emportar-se l'Oriol perquè tenia por que no mirés on posava els peus i s'estimbés per les bastides. La mare feia classes de treballs manuals, però no a l'escola dels fills, perquè allà ja hi tenien un professor des de feia molts anys. Tenia molta traça i, quan els nens eren petits, els sabia distreure fent-los tota mena de dibuixos.

Tots dos havien heretat la traça dels pares. A l'Adrià li agradava més el dibuix geomètric, i a l'Oriol, l'artístic.

Les làmines de l'Adrià sempre eren polides, com si no les hagués tocat ningú. Les de l'Oriol solien tenir les puntes de baix cargolades i a vegades quedaven a mig fer, però tenien colors molt bonics i el professor li perdonava gairebé sempre el desordre. Li deia:

—Si fossis capaç de concentrar-te una mica i no volguessis acabar tan de pressa, series un artista.

—No vull ser artista —contestava l'Oriol—, vull ser paracaigudista.

—Els paracaigudistes han de ser militars. I els militars han de fer tot el que els manen els seus superiors.

—Doncs així faré pònting.

—Molt bé, molt bé. Així et podràs trencar la closca en mil bocins.

Aleshores l'Oriol dibuixava una paracaigudista o un nen fent salt de pont, en comptes d'acabar el que havia començat.

Per què el pare no
s'atrevia a endur-se
l'Oriol a la feina?

Què havien
heretat dels pares,
els dos germans?

Quina diferència hi havia
entre les feines
dels dos germans?

Què podria ser l'Oriol,
si es concentrés més?

ORIOl

NÚRIA ALBÓ, *Oriol*, Cruïlla

L'Oriol és un nen molt mogut.

**Vols saber com és la vida a casa seva
i què li agrada fer?**

Què feia l'Oriol
quan no dormia?

L'Oriol era un nen molt **mogut**.

Tenia **10** anys i es movia tota l'estona,
excepte quan dormia.

Per què les persones
del voltant de l'Oriol
es cansen?

Ell s'ho passava molt bé,
però la gent del seu voltant sospirava i deia:

—Només de veure'l, ja em canso.

**L'Oriol jugava a futbol, patinava, anava amb bicicleta,
corria, saltava i s'enfilava per tot arreu.**

Quan tenia classe o era hora de menjar,
havia d'estar assegut, però es **movia** a la cadira
com si hi hagués punxes.

I les senyoretes, els pares i els avis li deien:

—Sembles el cul d'en Jaumet,
que no estava mai quiet.

L'Oriol tenia un germà gran que es deia Adrià.
L'Adrià tenia 14 anys i era molt tranquil.
Només cridava una mica quan jugava a bàsquet
o quan l'Oriol li feia perdre la paciència.
Però això passava poques vegades.

Els germans s'assemblen?
Per què?

Els pares de l'Oriol i l'Adrià es deien Albert i Maria.
Els no eren ni tan tranquils com l'Adrià
ni tan moguts com l'Oriol. Eren un entremig.
A vegades es posaven nerviosos,
però també sabien estar quietes.

A quin dels fills
s'assemblaven més
els pares de l'Oriol i l'Adrià?

El pare era arquitecte.
Sabia dibuixar plànols a mà i amb ordinador.
De vegades, l'Adrià visitava les obres amb ell.
En canvi, l'Oriol mai no l'acompanyava.
Al pare li feia por que l'Oriol
no mirés per on caminava
i caigués des de dalt d'una bastida.

Per què al pare li feia por
que l'Oriol vingués a la feina?

Bastida: Estructura
de fusta o de metall
que es posa al costat
d'un edifici en construcció
per ajudar els treballadors
a pujar i fer obres.

La mare feia classes de treballs manuals.
Ho feia molt bé! Quan l'Oriol i l'Adrià eren petits,
els feia dibuixos per distreure'ls.

Què havien heretat
dels pares,
els dos germans?

L'Oriol i l'Adrià havien heretat la traça dels pares.
A l'Adrià li agradava dibuixar plànols.
A l'Oriol li agradava fer dibuix lliure.

L'Adrià anava amb molt de compte quan dibuixava
i mai no arrugava ni tacava el paper.

Els dibuixos de l'Oriol tenien
les puntes de baix arrugades
i a vegades no els acabava.
Però feia servir colors molt bonics
i el professor gairebé sempre li perdonava
el desordre. Li deia:

Quina diferència hi havia
entre els dibuixos
dels dos germans?

—Si et concentrassis una mica
i no volguessis anar tan ràpid, series un artista.

Què podria ser l'Oriol,
si es concentrés més?

—No vull ser artista —contestava l'Oriol—.
Vull ser paracaigudista.

—Els paracaigudistes han de ser militars.
I els militars han de fer
tot el que els ordenen els seus superiors.

—Doncs faré pònting.

Què és la closca?

—Molt bé, molt bé. Però et pots trencar la closca!

Aleshores l'Oriol dibuixava una paracaigudista
o un nen fent pònting.

I ja no acabava el dibuix que havia començat.